

НОВА ЕВРОПА

NEUES EUROPA
BERLIN W 56, POSTBOX 22

СЪДЪРЖАНИЕ:

1941 година ще бъде най-важната година в историята за всички времена	2
Задачите, които бъдещето поставя предъ нова България .	4
Краят на балканската драма е начало на балкански възходъ	6
Кървавите авантюри на Чърчилъ	8
Подпомагане семействата на мобилизираните въ Германия, Франция и Англия.	10
Пропаганда по старъ маниеръ	12
Приложение на германската машина въ българското народно стопанство.	13

1941 година ще бъде най-важната година в историята за всички времена

Последната реч на Фюрера Адолф Хитлер, произнесена пред Райхстага на 4 май 1941 год. не е нищо друго, освен потвърждение на онова, което той в всички свои речи до сега предсказва, като една възможна действителност. Съ тази реч, той тръбваше още един път да подчертае, че това, което е говорил до сега, е плод на една гениална държавническа и военно-стратегическа далновидност, чрез която още навремето искаше да спести както страданията, така и проливането на много кръв. Всички негови речи не сж никога били речи на ония политици от старата школа, за които се знаеше, че между това което казват и което вършат винаги има нѣкаква разлика. Свѣтовната съвест, въ такива случаи, бѣше задължена въ речитѣ на тия държавници да търси нѣкакъв скритъ смисълъ, „нѣкаква прикрита дълбокомислена политическа стратегия“. За разлика от тѣхъ Адолф Хитлеръ, съ едно непознато чувство за отговорност, съ рѣдко проникновение и съ дълбока нравствена загриженост, винаги е говорилъ това, което е било плодъ на сърдцето му и на голѣмата му обичъ къмъ човѣка въобще. Но той е и държавникъ, надъ чиято съвестъ лежи дълга за единъ стомилionenъ народъ.

Когато Адолф Хитлеръ каза, че „германскиятъ войникъ е най-добриятъ войникъ въ свѣта и германското оръжие е най-доброто оръжие въ свѣта“, той не се хвалѣше. Той само предупреждаваше.

Когато Адолф Хитлеръ, при обявяването на днешната война каза, че „за германското въоръжение той е хвърлилъ 96 милиарда Р. М. той сжшо така не се хвалѣше и не заплашваше. Свѣтътъ бѣше длъженъ да повѣрва, че това е само едно предупреждение, че Германия отъ 1939—40 и 41 год. не е Германия отъ 1914—18 год.

Когато Адолф Хитлеръ заяви, че английската блокада ще се превърне въ противоблокада, най-напредъ англичанитѣ трѣбваше да си взематъ бележка отъ това.

Когато Адолф Хитлеръ заяви, че всички народи до сега сж били, по единъ или по другъ начинъ, въ служба на една извъневропейска сила, това не бѣше упрѣкъ, нито даже предупреждение, а историческа прозорливостъ и единъ апелъ къмъ европейскитѣ народи да изоставятъ пътя по който тѣхнитѣ плутокрации, щедро плащани и поддържани отъ Англия, ги тикатъ. Това той правѣше не отъ страхъ за военното могѣщество на своята страна, а отъ грижа за сѣдбата на европейскитѣ народи.

И най-сетне, когато Адолф Хитлеръ заяви, че Англия, вѣчния врагъ на Европа, кѣдето и да се появи, Германия ще я срещне и ще я бие, и това не бѣше нито самохвалство, нито нѣкакви по-специални стратегически маневри, както всичко това бѣ посрещано до сега въ срѣдитѣ на демокрациитѣ, а ясенъ изразъ на единъ държавникъ, който стои здраво върху реалнитѣ възможности на своя народъ и своята войска.

Свѣтътъ трѣбваше да си вземе бележка отъ всичко това, ако искаше да се предпази отъ вихѣра на войната. Ония, които съевременно разбраха тия ясни и пророчески предсказания на германския водачъ сж щастливи, че не само останаха вънъ отъ тоя вихѣръ, а нѣкои дори постигнаха и своитѣ национални вѣжделения, които Европа на Англия и нѣкогашна Франция, години наредъ бѣше отказвала законността на тия искания.

Въ последната си речъ, Адолф Хитлеръ отново направи прегледъ на изминалитѣ се събития отъ момента, когато започна днешната война. Той отново бѣше принуденъ да заяви, че Срещу Полша е ималъ само едно искане — Данцигъ и коридоръ презъ Коридора. Той отново потвърди, че спрѣмо Норвегия, Холандия, Белгия и Франция не е ималъ нищо противъ и, че всичкитѣ му усилия сж били насочени къмъ избѣгване на войната, къмъ мирно разрешаване на всички спорни въпроси и най-вече, че специално къмъ Франция, той не е ималъ никакви териториални претенции.

Още по начало той е схващал днешната война като война на Англия спрѣмо Германия и, че другитѣ народи, сѣ свободни да избераѣт своето становище между неутралитетѣ и война. Неговитѣ външно-политически искания се свеждаха до равноправие, до възвръщането на отнетитѣ и колонии и до премахване на унижителнитѣ клаузи отъ Версайския редъ.

Предметъ на една особена грижа на Германия е билъ въпроса за мира въ Юго-източна Европа и по-специално на Балкана. Английскитѣ гаранции за Ромѣния доведоха Ромѣния до една вътрешно-политическа и външно-политическа трагедия, отъ която Румѣния пострада твърде много. Свѣтътъ, не вѣрваме вече, че ще отрече, какво Румѣния не е предупреждавана за това отъ чистия разумъ и отъ прозорливостта на германската дипломация. Германия никога не е имала никакви териториални претенции въ Юго-изтока или на Балкана. На тия страни Германия е гледала само като на единъ стопански басейнъ, който се нуждае отъ спокойствие и помощъ, за да се реорганизира, съ целъ да бѣде способенъ за удовлетворява' нарастналитѣ консумативни нужди на Германия. Прѣтврно на Англия, Германия не е една страна, която само продава безъ да купува. Прѣтврно на английската пропаганда Германия винаги е заявявала, че тя нѣма да постави подъ стопанска и политическа зависимостъ никоя страна, а напротивъ, че Германия, която е индустриална страна, тя е зависима стопански отъ земеделскитѣ страни. И тая зависимостъ, презъ германски очи, никога не се е виждала порочна. Тая зависимостъ, плодъ на доброволно сътрудничество и на едно ясно съзнание, трѣбваше да бѣде и ще бѣде основата за бѣдещия стопански редъ въ Европа. И това бѣха длѣжни да не забравятъ странитѣ отъ Юго-източна Европа по-специално, странитѣ отъ Балкана.

Години на редъ Адолфъ Хитлеръ се бори да вразуми нѣкои отъ тия страни. Той знаеше, че югославиянскитѣ народъ таи умраза спрѣмо германския народъ. Той знаеше кѣде лежи и извора на тая умраза. Прѣтврно на това, германскитѣ народъ никога не е живѣлъ съ такова съзнание за отмъщение, плодъ на едно друго време, на друга политика и на друга действителностъ. Специално за Югославия, Германия стигна до тамъ, че и гарантира териториалната цѣлостъ и ѣ даде излазъ на Егея.

Всичко това говори не за умраза, не за нѣкакви ревандизации, каквито спрѣмо Югославия биха били най-обосновани, защото тя бѣше едно отъ най-галеитѣ деца на Версайския редъ, а плодъ на едно чувство за значението на Балкана, който трѣбваше веднажъ за винаги да бѣде обезвреденъ като източникъ на бѣдещи безпокойства.

Но какъ да се окачества последниятъ „държавински“ жестъ на Югославия? Въ момента, когато Югославия сложи подписа си подъ единъ международенъ договоръ и съ това едва ли не си обезпечаваше правото на най-силната държава на Балкана, въ тоя моментъ Югославия сви по другъ пѣтъ. Това прилича на оная луда крава, която мирчва до като ѣ издоятъ и напълнитъ котлето и тогава ритне, та го разсипе. Да но . . . свѣтътъ не е вече длѣженъ да държи смѣтка за лудитѣ крави.

Нѣкога Адолфъ Хитлеръ предрече, че има народи които сѣ способны за самостоятеленъ държавенъ животъ и народи, които не сѣ способни. Безъ да бѣдатъ сочени други, сръбскитѣ народъ даде най-убедителното доказателство за това. Картонената постройка на Югославия, която нѣкога покойниятъ кралъ Александъръ съ такова упорство изгради, бѣ само за нѣколко часа срината не отъ другъ, а отъ собствения му синъ.

Единъ день историтята ще отбележи, че „нашиятъ вѣренъ съюзникъ отъ свѣтовната война, България, която осъществи своитѣ национални идеали“, е имала най-правилно разбиране за политическата действителностъ и най-вѣрно тълкувание на германскитѣ желаниа и стремежи. Излишно е да се подчертава, защо, когато Фюрерътъ спомена името на този вѣренъ съюзникъ, цѣлитъ Райхстагъ толкова продължително ржкопѣска. Кого аплодираше тогава този форумъ на германската политическа мисль и воля? — Велика Германия аплодираше мѣдрото държане на единъ малтъкъ и героиченъ народъ и сѣмъ-времени поздравява неговия величавъ възходъ. Вѣрни въ страдания — вѣрни и въ своята радостъ.

Ние не знаемъ въ момента, когато Адолфъ Хитлеръ въ своята речъ подчертаваше какъ всичко онова, което бѣше предрекълъ, е вече осъществена действителностъ, какво точно мислѣше г. Чърчилъ. Би било наистина напълно

човъшко, ако би въздъхнал и казал: щѣхъ да бѣда може би много по-щастливъ, ако само единъ пътъ се сбѣдише това, което кажа. Уви, проклетата съдба! Поне до сега, това не се случи.

„Чърчилъ, онзи човѣкъ на лицето на когото е изписано само подлостъ, кръвъ и умраза, този „гениаленъ“ стратегъ на всички времена, този далновиденъ политикъ“ трѣбва да знае, че кървавата баня на Балкана, която той устрой на два народа, нѣма да му бѣде простена най-напредъ отъ самитѣ народи, за чиято смѣтка извърши всичко това. Тѣ сега сж тръпни и убъркани отъ това, което ги сполетѣ, но утре, когато съзнанието имъ се възврне и тѣ прозрятъ своя наивитетъ и англий-

ската подлостъ, ще потърсятъ смѣтка кога и да е. Не разбира се отъ г. Чърчилъ, защото той тогава положително нѣма да съществува, но той и всички негови сателити ще оставятъ поколѣние надъ което, за вѣчни времена, ще тегне мрачната сѣнка на проклятието и умразата.

Сега и последната английска база на континента изчезна. 1941 година ще бѣде записана като най-величавата година въ историята на всички времена. Военниятъ пътъ на Германия вече е различенъ и той води само къмъ една целъ — Англия.

Надъ Европа день изгрѣва — надъ Англия — нощъ припада.

Задачитѣ, които бѣдещето поставя предъ нова България

Далечъ сме отъ мисълта да даваме препоръки и указания за бѣдещето на една страна, която действително даде доказателства за своята политическа зрѣлостъ. Нашата скромна задача е, като приятели на тази страна, да сподѣлимъ съ нашитѣ читатели известни мисли и впечатления — мисли и впечатления на единъ добъръ приятель.

Макаръ войната на Балкана да се разрази въ една свѣткавична буря, която вече клони къмъ пълно утихване, краткиятъ трѣсъкъ на тая буря не можа да заглуши онзи избликъ на възторгъ, на сърдечни човѣшки и братски отношения, които се създадоха непосредствено следъ навлизането на германскитѣ войски въ България. Възторгътъ, вниманието, радостта и гостоприемството на българския народъ бѣха толкова силни, че войната тамъ не бѣ въ състояние да ги направи неактуедни. Германскиятъ войникъ, когото съдбата прати изъ много крайща на Европа, ще има действително какво да запази отъ пребиваването си въ България и ще има какво да разказва на своитѣ деца, внуци и правнуци.

За впечатленията на германскитѣ войници отъ България, може да се говори много, но най-добре тѣ се изразяватъ въ краткия изразъ на единъ младъ германски офицеръ, който каза:

— Българитѣ иматъ само единъ недостатъкъ . . . че сж бедни.

Тая съдба на българитѣ ни е понятна. Тя лежи въ ония условия, които нѣкога породиха свѣтовната война, които произлѣзоха после отъ постановленията на парижкитѣ диктати и, които даватъ нравствения смисълъ на днешната война противъ ония, които раздѣлиха хората на просеци и господари, а народитѣ на бедни и богати.

Германскиятъ войникъ, който преброди Европа отъ Нарвикъ до Бискайския заливъ и отъ Полша до Пелопонезъ видѣ много народи и опозна много свѣтове. Неговитѣ впечатления единъ день ще тегнатъ твърде много върху бѣдещитѣ насоки на европейската история. Той видѣ много отъ тия народи, които минаваха за богати и ония, които се третираха като бедни. Той видѣ народи богати, натрупали огромни кристализирани съзби на експлоатирани народи, но се ужаси отъ духовното невежество на тия богати страни, въ които властуваше еврейско-спекулативната олигархия. Той видѣ и нѣкои отъ ония народи, които бѣха третирани като бедни, но се възгордѣ, че и тѣ, наравно съ германския народъ, макаръ и бедни на богатства натрупани чрезъ вѣковенъ хайдуклукъ, въ тия дни на тежки изпитания, тѣзи народи не

изпаднаха нито въ унииние, нито въ заблуда, нито въ подлост. Тъзи именно „бедни“ народи днес показваха цѣлото богатство на своята душа и съ това отнѣха правото на другитѣ да се наричатъ богати.

Кому принадлежи бъдещето? На богатия крадецъ ли или на бедния герой на сърдцето, на духа, на великата човѣшка нравственостъ? Отговорътъ на тоя въпросъ опредѣля и бъдещето мѣсто на българския народъ.

Ако сравнимъ духовнитѣ и материални придобивки на България презъ периода отъ свѣтовната война до днесъ съ придобивкитѣ на ония народи, които свѣтовната война и особено парижкитѣ диктати облагодетелствуваха и ги поставиха въ едно много по-изгодно положение отъ българския народъ, ще видимъ, че придобивкитѣ на българския народъ надхвърлятъ нѣколкократно придобивкитѣ на другитѣ народи.

България, въ своитѣ дни на най-голѣмъ националенъ трагизъмъ, даде на свѣта идеята за трудовата повинностъ.

България, въпрѣки непрестанния натискъ на силитѣ-победителки, не изпадна нито въ унииние, нито въ рабование предъ всевластнитѣ нѣкога господари на живота.

България форми въ себе си най-напредничавата просвѣтно-възпитателна система въ Юго-източна Европа.

България разви и форми най-силното кооперативно движение въ Юго-източна Европа.

България, отъ всички страни въ Юго-източна Европа, първа премина къмъ формиътъ на дирижираната економика.

България първа отъ всички юго-източни страни постигна най-голѣмъ добивъ отъ единица площъ, въпрѣки, че тя е най-обременената страна отъ сръхземедѣло население.

България има най-голѣмата текстилна индустрия въ тоя кѣтъ отъ Европа.

По грамотностъ България държи първо мѣсто въ странитѣ отъ Балкана.

България има едно читалищно дѣло, което нѣма никоя друга страна и, което показва какво е отношението на българския народъ къмъ проблемитѣ на културата.

Ако ли речемъ да изследваме постиженията на България въ областта на духовния животъ, ще видимъ, че и тукъ, ако не изпреваря

другитѣ страни, то поне не е останала по-назадъ отъ никоя друга. Така е въ литературата; така е въ изобразителнитѣ изкуства; така е въ музиката и пр. и пр.

Надъ живота и надъ духа на България тегише, като воденичепъ камъкъ, мрачната сѣнка на Ньойския договоръ. Той вече не съществува. Вътрешниятъ животъ на страната се разпъваше въ мѣкитѣ подиръ несбъднати идеали, подиръ жертвитѣ, дадени въ името на националното обединение на българския народъ. Днесъ и този въпросъ, благодарение на германската политика и мисията на германската войска, е разрешенъ. България постигна идеала за своето национално обединение.

Всичко това, обаче, поставя съвършенно нови задачи на България, така както времето поставя нови задачи и на всѣка друга страна. Една победа никогa нѣма да бѣде плодonoсна, ако тя е плодъ само на оржжието. Всѣка победа трѣбва да бѣде утвърдена. Ние знаемъ, па и историята ни учи, че кръвта освещава всѣко право. Въ миналото България пролѣ много кръвъ, за да добие правото надъ онова, което сега си възвърна. Една съществена задача, която бъдещето поставя на Велика България е, да утвърди тия придобивки чрезъ постиженията на своя творчески духъ. Трѣбва да се подчертае, че отъ България ще зависи бъдещия миръ на Балканитѣ.

Непосрѣдственото впечатление, което единъ приятелъ на България може да извлече е, че българскиятъ народъ показва най-живо чувство къмъ дисциплина; най-здрава привързаностъ къмъ труда и най-бренъ усѣтъ за значението на човѣшката култура. Трѣбва само да се пожелае, щото тия ценни качества на българския народъ да останатъ и за въ бъдеще да опредѣлятъ неговото мѣсто всрѣдъ обществото на ония сили, които ще строятъ днешния и утрешния редъ на нова Европа.

Трудътъ да бѣде знаеме!

Духовното творчество и нравственото величие да бждатъ идеалъ!

Класовиятъ и котерийния духъ да принадлежатъ на миналото!

Справедливото разпредѣление на социалния продуктъ да не съставлява вече нито партийна програма, нито междусъсловна борба, а национална добродетелъ.

Съотношението между градска и селска култура тръбва да бъде доведено до хармония и накрай:

Постоянен стремеж към всестранно сътрудничество съ всички народи, които ще чертаят бъдещия възход на обновения европейски континент.

Тия препоръки, наистина биха могли да се пожелаят на всяка страна, обаче, не всяка страна бѣ дозрѣла за една подобна мисия. Шестдесет годишните вжделения на бъл-

гарския народ се осъществиха. Европа най-сетне призна тия вжделения за закони, но тѣ вече пораждат и бъдещитѣ голѣми задължения на българския народъ. Ние не се съмняваме, че този народъ, който има само единъ недостатък, че е беденъ, ще преодолѣе и този недостатък, защото отъ сега нататък той шебже самъ господарь на своя собственъ трудъ.

Нова Европа очаква твърде много отъ Велика България.

Краятъ на балканската драма е начало на балкански възходъ

Войната, която трѣбваше да премине като вихъръ и въ юго-западната частъ на Балканския полуостровъ по желанието на Англия и Америка, е вече къмъ своя край. И последниятъ войникъ сложил пушката и, почувствуващъ се измаменъ, униженъ и покрусенъ, се прибира въ своя домъ, за да заживѣе съ горчивото разочарование, че е билъ една временна играчка въ ръцетѣ на шепа военнолюбци, които не бѣха каили да останатъ народитѣ и държавитѣ имъ свободни, следъ като времето идѣше да имъ отнеме отъ ръцетѣ недостойното господство въ собственитѣ имъ страни.

Фелдмаршалъ Листъ — героиятъ отъ Балкана — изпълни блестяще заповѣдта на своя Фюреръ и едновременно съ края на балканската трагедия, положи началото на единъ новъ Балканъ.

Какви ще бъдатъ реалнитѣ политически последици отъ кървавото безумие на сръбската и гръцката клики, това не е мжно да се предвиди. Изкуственитѣ пострйоки на Версайлъ, Ньой и Трианонъ въ Балкана рухнаха, за да добие тая частъ отъ европейския континентъ своя естественъ образъ и да поеме своя нормаленъ животъ.

Тия земи, които бѣха „дребни монети за английската политика, чрезъ които тя доплащаше смѣтките си по пищнитѣ дипломатически банкети“, днесъ се основно пресъздаватъ спроти началата на националностния принципъ.

Вжделенната мечта на борческиятъ хърватски народъ е осъществена. На Балкана възхожда една нова реална и жизнеспособна политическа сила, чиито културни и националности превъзходства надъ довчерашиитѣ си поробители, ще има да играятъ една извънредно важна политическа и културна роля.

Македония, тази люлка на българския духъ и култура презъ вѣковетѣ, следъ толкова кръвъ и страдания, е вече свободна и свободна влѣзе въ предѣлитѣ на своята майка-отечество. Съ това се слага край на кървавитѣ борби на българитѣ-македонци, чиито кървави

Сръбскиятъ генералъ Михай Боди подписва капитулацията на Югославияската армия предъ германския генералъ-полковникъ Вайхсъ и въ присъствието на унгарския и италианския воененъ аташета

жертви служеха за забавления във Лондон и Париж. Западният български покрайнини, които бяха откъснати от България след световната война без капка разум, също така се връщат отново към майката-отечество. Тракия — този блясък на българитъ е отново осъществен.

Англия, по отношение на България, години наред поддържаше една зловредна пропаганда, каквато поддържаше впрочем и спрямо Германия. Тя оти на Германия колоният въз основа на своето схващане, че „Германия не била способна да води колонизаторска политика“ и не ѝ признавала никакво равенство въ мореплаването, защото „германцитъ не били способни мореплаватели“. За българитъ пъкъ тя разпространявала легендата, че тѣ се страхували от морето, затова на българитъ не имъ трѣбвало море. Подобно отношение тя имала и къмъ Русия. Въ действителност това отношение на английската пропаганда разкриваше именно интимниятъ страхъ на англичанитъ отъ тия три страни. Една силна морска Германия наистина би могла да докаже на свѣта, че тя не само, че не е способна да води една колонизаторска политика, но въ това отношение тя бѣ и ще стане отново примѣръ на цѣлия свѣтъ. А и несвършената още морска война доказва, че германскитъ мореплавателъ е подобѣръ отъ английскитъ. Една обединена и силна България, слѣзла на брѣга на Егея никога не би се оставила да бѣде сателитъ на

Англия. Именно това е основанието на Англия да държи България толкова години далечъ отъ морето. Сжщото основание сжществува и въ отношенията на Англия спрямо Русия, затова толкова вѣкове тя не ѝ позволявала да излѣзе на открито и топло море.

България вече слѣзе на Егея. Бъдещето ще покаже, че българскитъ народъ не само, че не се страхува отъ стихията на морето, а че именно тая стихия го е мамила отъ началото на седмия вѣкъ, отъ когото историята отбележи постоянния стремежъ на българитъ да се придвижватъ все на югъ.

Излишно е да се подчертава, че досегашното политическо положение въ тоя край на Европа бѣше не само ненормално, но и крайно пакостно. Не България, а цѣла Срѣдна Европа бѣше лишена отъ излазъ на открито море. До сегашното грѣшко владичество надъ срѣди-земно-морскитъ и егейскитъ брѣгове, по заповѣдитъ на Лондонъ, служеше като бариера на стопанскитъ стремежи на срѣдна Европа. Тази частъ отъ Европа сега презъ България, която е давала и дава гаранции за разумно сътрудничество, безъ всѣкакво препятствие намира своето дебуще, своя отдушникъ презъ територията и морскитъ брѣгове на възродена и велика България. Хърватско и България ще бждатъ оная политическа и стопанска ось на Балкана, каквато сѣд Германия и Италия на европейския континентъ. Тия оси нѣма да

Германскитъ войски
въ Солунъ

имат за задача да душат в своите орбити жизнеспособни народи, а че осигурят всички предпоставки за единъ духovenъ и стопански разцветъ на Нова Европа.

Така ние виждаме, че кратката балканска драма се превръща въ начало на единъ бал-

кански възходъ. Този земеделско-стопански басейнъ, реорганизиранъ споредъ началата на най-модерната аграрна техника, ще бжде най-мощниятъ басейнъ за хранителни блага на индустриална Европа. Отъ тая взаимна зависимость ще се роди и разцветъ.

Кървавите авантюри на Чърчилъ

На 18 мартъ 1915 год. съюзената английска и французка флота се опита да направи първиятъ пробивъ презъ Дарданелитѣ. 14 голѣми английски и 4 голѣми французки бронирани крайцери откриха огънь срещу брѣга. „Гигантскитѣ кораби“, описва Чърчилъ, изгубения тогава бой, „бѣлваха огънь отъ всички свои оръдия. Крепоститѣ обхвържени отъ ясни свѣткавици, бѣха изпълнени съ облаци прахъ и димъ . . .

Разрушителитѣ настѣпваха свѣткавично. Французиятъ линеекъ корабъ Буветъ потъна първъ и бронираниятъ английски корабъ Ирресистибле, Инфлексибле, Океанъ и най-последъ гигантския французки корабъ Голоа последваха Буветъ.“

Не провървѣ! Това разбра даже и Чърчилъ. На 7 априлъ английскитъ генералъ Хамилтонъ, главно-командуващъ съюзническитѣ военни сили за завладѣване на Галиполи, направи единъ воененъ прегледъ на войскитѣ си въ Египетъ: 30.000 новозеландци и австралийци взѣха участие въ този прегледъ. Отъ

тѣзи 30.000 много малко се завърнаха въ родината си. Това бѣ австралийскитъ и новозеландски армейски корпусъ, който на нѣщо се наричаше „Анцакъ“. Този корпусъ бѣ използванъ отъ англичанитѣ въ тѣхния небомисленъ опитъ и бѣ използванъ почти до последния войникъ.

Ние не желяемъ тукъ да повтаряме кървавитѣ боеве около Галиполи. Ние искаме само да дадемъ нѣколко картини отъ начинитѣ, по които бѣ използванъ армейския корпусъ „Анцакъ“, за да се разбере по настоящемъ по-ясно защо срѣдната и ядѣтъ въ Австралия сѣ така голѣми.

И тогава, както и сега, Чърчилъ хвърли въ една необмислена авантюра австралийския корпусъ „Анцакъ“, който имаше за задача да прикрива отстъплението на английскитѣ войски и по тоя начинъ го жертвува почти изцѣло. Австралийцитѣ и новозеландцитѣ трѣбваше да извършатъ десантъ съ лѣвото крило при Кабарепе и Ари Бурунъ. Австралийскитъ генералъ Бирвуодъ ръководѣше акцията на „Анцакъ“. Въ нощта на 25 априлъ отрядъ отъ австралийцитѣ се появи въ устието на Зингиндеръ и въ 4 часа сутринта първитѣ лодки се приближиха до сушата. Турската артилерия веднага откри огънь срещу тѣхъ. Австралийцитѣ натъкнаха ножоветѣ и стѣпиха на земята. Тѣ се покатериха по брѣга. Три английски бронирани кораби закриляха десанта, но огънятъ на турската артилерия сѣеше смъртъ всрѣдъ госто движениитѣ се маси отъ австралийци. Последва една турска контра-атака на ноевъ, а следъ това единъ унищожителенъ шрапнеленъ огънь се изсипа надъ главитѣ на разколебанитѣ новозеландци и австралийци. Но генералъ Бирвуодъ имаше заповѣдъ, при каквито и да е обстоятелства, да се задържи. Хвърлени бѣха нови австра-

Германскитѣ войски въ Кавала

Опитът на англичаните, въ своето отстъпление да заприщат пътята за Атина, сж преодолени

лийски батальони въ борбата. На 28 април генерал Хамилтон стовари нови войски. На 29 април започна едно ново нападение отъ страна на австралийците при височината Критна. Тукъ взѣха участие сжко така и шотландци, както и най-добрите сили на Англия. На 14 май австралийският генерал Бирдвудъ бѣ раненъ, а генерал Бридгезъ бѣ убитъ. Жертвите бѣха толкова голѣми, щото бѣ уговорено едно 24 часово примирие, за да бждатъ погребани убитите и да бждатъ прибрани ранените. По този случай английският главнокомандуващ генерал Хамилтонъ каза, че единъ „буреносенъ вѣтръ и една градушка отъ огънь и стомана покосиха крайбрѣжието“ . . .

Четиринадесетъ дена следъ този кървавъ десантъ загубите отъ убити и ранени бѣха толкова голѣми, че Хамилтонъ трѣбваше да моли за нови подкрепления. Първите съобщения, които пристигнаха въ Австралия предизвикаха все по-голѣми възмущения. На 12 май поручикъ Фирле потопи съ една бронирана торпедна лодка британскиятъ брониранъ крайцеръ „Голиятъ“, а на 25 и на 27 май поручикъ Харсингъ съ пристигналата отъ Германия подводница „U-21“ потопи британскиятъ линейни кораби „Триумфъ“ и „Мажестикъ“, предъ самия входъ на Дарданелите. Британската флота стана вече доста внимателна и шиковеътъ на „Анцакъ“ трѣбваше самички да продължаватъ боя . . .

Настъжи глътото. Едно безжалостно слънце, малария и тифусъ, а най-после и холерата, посетиха австралийските и новозеландски вой-

ници, точно както и турските, французките, индийците и сенегалците. За очудване бѣше, че Чърчилъ продължаваше да държи на своя планъ. На 4 августъ бѣха хвърлени нови човѣшки маси въ тая жестока и унищожителна борба. Бирдвудъ трѣбваше да постави въ бой отново своите австралийци при Арибуру, кждето му бѣ невъзможно да настѣпи и напредне. Все пакъ генералъ Хамилтонъ успѣ да раздвижи цѣлия фронтъ, но сжко така и при боя срещу форта Ана той трѣбваше да признае, че е загубилъ всички битки. Всичкото проливане на кръвъв отиде напраздно. На 10 августъ боя при Галиполи пропадна. На 27 септември английската флота се оттегли. Всички коне и катѣри бѣха убити; всички хранителни продукти бѣха западени и австралийците, както и полка „Щафрширъ“ трѣбваше да закрилятъ отстъплението. Подъ закрилата на 14 бронирани кораби „напуснаха и последните остатѣци адския огънь при Галиполи“ . . . Това бѣ на 10 януарий 1916 год.

Цѣлътъ на австралийската и новозеландска младежъ остана подъ трълиявите храсти въ скалистите брѣгове на Галиполи.

На 25 април тази год. „Анцакъ“ празнува денъ на своето участие въ кървавата баня при Галиполи . . . Съ какво ли чувство?! Наистина човѣкъ съ право би си задалъ този въпросъ. Може би живите днесъ отъ състава на „Анцакъ“ да нѣматъ твърде вѣрна представа за онова време, за да разбератъ, че той денъ не може да бжде денъ на военна гордостъ.

Англичани, новозеландци и гърци пленени отъ единъ отрядъ на „H“

Германски войски въ Атина

Тамъ при Галиполи не бѣ поле на военни добродетели. Тамъ стърчи мрачния паметникъ на „военния гений“ на Чърчилъ, чиято глупостъ бѣ изкупена съ цената на хиляди човѣшки живота.

Може би животътъ днесъ войници отъ „Анцакъ“ вече иматъ една по-добра представа за ония боеве, защото по заповѣдъ на Чърчилъ и сега тѣ трѣбваше да закрилятъ отстъплението

на англичанитѣ отъ бойното поле въ Гърция. И сега австралийцитѣ трѣбваше съ собствена си кръвъ и съ собствения си животъ да закрилятъ отстъплението на синоветѣ на коварния Албионъ. Тѣ вече знаятъ колко скъпо имъ коштува тая твърде неблагоприятна задача. Може би отъ това именно обстоятелство днесъ въ Австралия да сѣ така нервни, ядовитѣ и да плуватъ въ възмущение.

Новиятъ кървавъ опитъ на Чърчилъ въ Гърция отново се струпа съ всичката си сила върху нещастнитѣ австралийци. Днесъ се говори за нѣкакви разногласия между Чърчилъ и генералъ Уевелъ, а нѣкои английски вестници заематъ крайно враждебно отношение спрѣмо политиката на Идънъ и генералъ Дилъ, които не намѣриха отидъ до като не създадатъ тая кървава баня. Ние знаемъ, че мъдростта наистина се изкупува съ много жертви, но изглежда, че за да се пробуди мъдростъ въ Чърчилъ, ще трѣбватъ потоци кръвъ. Ако Чърчилъ е решилъ на всѣка цена да стане мъдъръ чрезъ кръвта на всичкитѣ си народи, ще трѣбва да му се заяви, че германското оръжие стои на разположение.

Подпомагане семействата на мобилизиранитѣ въ Германия, Франция и Англия

За всѣки добре морално ситуиранъ народъ е едно просто и почтено задължение щото при избухване на война, да се поеме издръжката и подпомагането на ония семейства, чиито глави сѣ повикани въ армията, за да не страдатъ. Германия изпълни това свое задължение още при избухването на войната, като чрезъ една военна наредба опредѣли размѣра на помощитѣ, които ще се даватъ на войничкитѣ семейства. При опредѣляне на тия помощи отъ решително значение бѣха следнитѣ две условия:

1. Презъ време на война войничкото семейство нѣма право да става богато отъ срдствата на народната общностъ.

2. Размѣратъ на помощта трѣбва да бѣде опредѣленъ съобразно материалното и културното, както и социалното състояние на семейството, въ момента въ който войната се

обяви, като помощта бѣде достатъчна да се поддържа онзи животъ, който семейството е живѣло до избухването на войната.

При изчисляването на паричнитѣ помощи влияятъ понататъкъ и редица мѣстни условия, а самата наредба допуска увеличаване на издръжката съобразно поскъпването на живота въ по-голѣмитѣ или по-малки градове. Такива увеличения се даватъ за наемъ, осигуровка на живота, такси, разноски за училище и др. тъй че, основната парична помощъ, се използва само за издръжка на живота.

Чрезъ тѣзи мѣрки германското войничко семейство е запазено отъ всѣкакви вреди, които иначе биха се появили, ако не се плащаше наемъ, осигуровка за животъ и др.

По долу ние даваме една съпоставка на даванитѣ помощи за войничкитѣ семейства въ Германия, Франция и Англия, като за

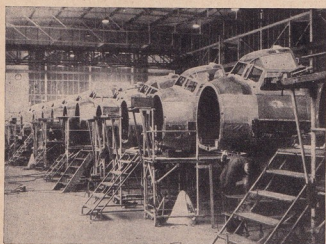
основа сме взели плащането на тия помощи във Берлин, Париж и Лондон, като най-многодавні. При това съпоставяне най-добре ще може да се види къде и какъ се плащат по-добре тия помощи. При изчисляването на франка и пфунта въ германски марки, франкътъ е пресметнатъ на 5 пфенига, а пфунта на 10 марки. Ако се вземе подъ внимание между другото и поскапналия животъ въ Парижъ и Лондонъ, респ. Англия и Франция, може да се стигне при изчисляването до една

истинска база, защото при поскапването, съществуващите по-рано цени въ Франция и Англия, бѣха илюзорни.

Помощитѣ отпуснати за другитѣ градове и села сѣ, разбира се, по-малки отколкото тия, които се плащатъ въ столицитѣ. Все пакъ и това положение въ Германия е по-благоприятно, отколкото въ другитѣ страни.

Държавниятъ глава на новата хърватска държава д-ръ Анте Панеличъ се съвещава за образуването на първото хърватско правителство

Серийното аероплано производство на „Юнкерсъ“

	Германия Р. М.	Франция Р. М.	Англия Р. М.
	М е с е ч н о		
Англия (важи отъ началото на 1940 год.) Седмично за съпруга . . . 17 су Седм. за деца 12 су Всичко 29 су Месечно това прави 120 су. Помощъ за наемъ и тѣма. Въ лондонскитѣ Слѹмъ една квартира за работници струва отъ 7—12 су			60
Франция (до примирието) Дневно за съпруга . . 12.00 фр. Дневно за 3 деца . . . 16.50 фр. Всичко 28.50 фр. Кръгло месечно 860 фр.		43	
Германия (отъ започването на войната) Месечно за съпруга 64.50 Р. М. Месечно за 3 деца . 48.00 Р. М. Всичко 112.50 Р. М. Освенъ това плащатъ се помощи за наемъ, за болести, бременностъ и раждане, помощи за плащане, на задължения и др. тъй че, въ действителностъ, помощта достига месечно сръдно до 200 Р. М.	112.50		
Превърнато това въ български лева прави:			
За Англия	1980 лв.		
За Франция	1419 лв.		
За Германия	3.712.50 лв.		
А заедно съ останалитѣ помощи възлиза сръдно месечно на	6,600 лв.		

Пропаганда по старъ маниеръ

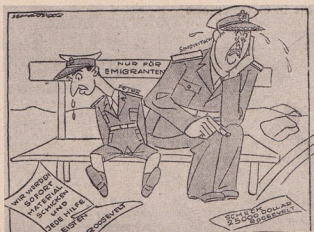
Макаръ свѣтътъ да свикна съ лъжикъ и фалшификациитъ на английскитъ военни съобщения още по времето на полския походъ и, макаръ че дори и много отъ наглитъ английски лордове-лъжци имаха случая вече да се убедятъ въ неефикасността на своята джълива пропаганда, все пакъ, като че ли тия хора вече не могатъ да измислятъ нѣщо поразумно, по убедително, по допустимо. Като че ли не имъ е възможно да се отдѣлятъ отъ този старъ маниеръ на безочлива и така плитко съшита лъжа. Това, което правиха въ по-раншинитъ фронтове, това правятъ сега и за Балканския фронтъ. Единъ „специалентъ“ кореспондентъ се занимава съ числото на германскитъ загуби и не само, че той ги преувеличава, но той фактически преувеличава и броя въобще на числото на участващитъ войници въ балканския походъ. Нѣщо повече, като описва обстоятелствата при които е добивалъ своитъ впечатления, човѣкъ остава съ убеждението, че тукъ има работа съ единъ твърде побърканъ кореспондентъ. Едно подобно съобщение, което заслужава да се спомене, е това на специалния дописникъ на Ройтеръ, което бѣ предадено чрезъ лондонското радио отъ 23. IV. 1941 г. Той съобщава, че „точно видѣлъ какъ много пруски войници били стреляни въ гръбъ отъ австрийскитъ

войници и то съ куршуми отъ австрийски произходъ . . .“

Ние не знаемъ какъ този кореспондентъ така спокойно е наблюдавалъ това самонистрѣбване между германскитъ войници. Ние можемъ, да кажемъ само това, че единъ английски кореспондентъ може да придружава само английски войски и понеже тѣзи войски само бѣгатъ, допускаме, че и специалниятъ дописникъ, ако не най-отпреди, то поне заедно съ войсковитъ си части, е бѣгалъ. Дали въ това бѣгство му е останало време да се занимава съ наблюдение надъ германскитъ войници, за да разпознава кой е прусакъ и кой австрецъ, ние се съмняваме. Колко до австрийскитъ патентъ на патронитъ, ние можемъ да кажемъ само това, че въ германската армия се употребява само единъ патентъ. Щомъ този уважаемъ кореспондентъ и това не знае, то показва, че Англия въобще нѣма хабери отъ военнитъ методи и срѣдства на германската армия. Какъ този дописникъ е съчинилъ това, ние не знаемъ. Допускаме: или нейде на топло предъ чаша виски или, ако действително е бѣгалъ заедно съ английскитъ войски, то е, когато си е сушилъ помокренитъ гащички край нѣкоя печка, нейде дълбоко въ Гърция, до където германскитъ войски не бѣха още стигнали.

Ние вече не вѣрваме, че и ония, които нѣкога вѣрваха до нейде въ английскитъ лъжи, сега не ще могатъ да бѣдатъ убедени, какво храбритъ австрийци ще стрелятъ въ гръба на своитъ пруски другари.

Що се касае до самитъ загуби, то тия загуби сѣ оповестени отъ най-висшето мѣсто въ германската армия и държава така, както стана за походитъ въ Польша, Норвегия, Холандия, Белгия и Франция. Тѣ възлизаха за Польша на 12,000, тогава, когато англичанитъ твърдѣха, че сѣ били 1,200,000 и пр. Трѣбва да се отбележи, че борбата на Балкана отива къмъ своя край. Какви сѣ резултатитъ отъ този бой, свѣтътъ узнава ежедневно отъ германскитъ военни съобщения. Днесъ е ясно, че и походътъ въ Сърбия, въпрѣки природ-

Кралъ Петъръ II и Симовичъ плачатъ надъ собствената си глупостъ . . .

нитѣ препятствия, нѣма да донесе голѣми загуби и, че германскитѣ загуби сѣ извъредно нищожни, защото Германия тачи своитѣ синове и машината ѝ помогна да стори това и въ действителност. Точно нищожнитѣ загуби на Германия показватъ нѣщо, което именно англичанитѣ намогатъ да разбератъ. Това е образцовото участие на всички военни части отъ германската армия въ боя. Само чрезъ тази усвършенствуванa задружна работа германскитѣ загуби сѣ нищожни.

Обстоятелството, че Англия все пакъ разпространява легендата за голѣмитѣ германски загуби доказва най-добре, колко малко Англия е разбрала отъ германскитѣ бойни методи.

Гъркътъ: Германцитѣ идатъ!
Англичанинътъ: — Олъ райтъ! . . .

Приложение на германската машина въ българското народно стопанство

Какво огромно значение има германската машинна индустрия за развитието на българското народно стопанство може да се види отъ това, до колко тая индустрия е въ състояние да се нагоди къмъ техническитѣ изисквания на това стопанство, отъ размѣра на нейното участие въ стопанскитѣ процеси на България и до колко тая индустрия действува съобразно изискванията на творческата воля на българския народъ.

Германската машина индустрия и до днесъ държи първо мѣсто въ доставкитѣ на машина за България. Размѣрътъ на нейното участие се вижда най-добре отъ вноса на машини за годинитѣ отъ 1935 до 1940 год. включително, така както сѣ изразени въ официалнитѣ статистически известия на Главната дирекция на статистиката въ България. Отъ тия данни се вижда, че участието на Германия въ българския внос на машини е най-голѣмо, както е въобще най-голѣмо участието и въ цѣлокупния вносъ на България. Това показва, че българското народно стопанство, при доставката на машини и други чуждестранни стоки, предпочита германския фабриченъ продуктъ. Вносьтъ на машини отъ другитѣ страни е почти безъ всѣкакво значение.

На шо се дължи това предпочитание на германското машинно производство въ България, когато се знае, че германскитѣ вносъ никога не се е радвалъ на особена протекционна защита въ която и да било страна?

Условиата при които се е създадала германската машинна техника сѣ много и тия условия даватъ указание по какъвъ начинъ германцитѣ сѣ достигнали до високото качество на продукта и до неговата сравнително низка цена.

Едно отъ естественитѣ и необходими условия за успѣшното развитие на германската машинна техника е хубавото съчетание което природата е извършила, като успоредно съ каменовжлгелнитѣ залежи е вложила и залежитѣ отъ жельзна руда. Това е позволило на германската държава да изгради своитѣ индустриални комбинати на чисто естествена основа и по такъвъ начинъ се печели и време и срѣдства.

Второто главно условие е, че Германия е осѣяна съ стотици и хиляди висши, срѣдни и висши специални технически училища, които даватъ една широка просвѣта и здрава специалностъ на питомцитѣ, като ги превръща въ здравъ творчески елементъ. $\frac{3}{4}$ отъ фабрич-

ното работничество е специализирано, а това дава една реална гаранция за качествеността на индустриалния продукт.

Трето главно качество и условие за разрастване на германската машинна техника е организацията и извършеното прецизиране при поддържането на германската машинна индустрия. Това подразделение позволява на германската техника да извършва доставки на машини и резервни части почти за всички клонове от стопанствата на юго-източните страни, включително и България. Това специфициране на нѐмската техника е позволило организирането на специални области, въ които се произвеждат специални машини, т. е. машини, които съ особена грижливост сѐ конструирани за определени цели. Въ германската индустрия преобладава не едната, трѐстова индустрия, каквато е напр. английската или американската, а малките и сѐдни индустриални заводи. Поради това германското машинно строителство може лесно и леко да се нагажда към всички индивидуални изисквания на отдѐлните поръчки. Това е особено необходимо за една страна като България, защото германската машинна индустрия разполага съ голѐма опитност по отношение на механизмирането на занаятите и по тоя начинъ спомага, щото всѐка по-голѐма занаятчийска работилница, безъ особени усилия и капитал, да може да се превърне въ малък или сѐрѐден индустриален заводъ.

Всѐки нѐмски индустриален заводъ разполага съ специално обзаведена и организирана научна лаборатория и институтъ, за научното изследване и специфициране на добитите резултати при индустриалната практика.

Стремежътъ на българското стопанство къмъ машинизиране се улеснява твърде много отъ германската машина. Еднаквостта въ поминѐчните условия на Германия и България позволяватъ, щото германските машини да извършватъ своето предназначение за индустриализацията на българското стопанство така, както става и въ самата Германия.

Погрѐшно е схващането, че Германия е само индустриална страна. Германия притежава едно силно развито земеделско стопанство, наистина индустриализирано до най-висока степенъ, но пъкъ неговата висока производи-

телност е единъ насьрѐчителенъ примѐръ за българското земедѐлие.

Северна България притежава източно-европейски континенталенъ климатъ, а Южна България — сѐрдиземно-морски. Разнообразието на ландшафта, изобилието на рѐчната мрежа и богатството на почвата позволяватъ на българското земеделско стопанство да застъпва почти всички клонове отъ земедѐлското производство. Макаръ България още отъ времето на турското робство да се славѐше съ своето житно производство, днесъ въ нейната външна търговия житния износъ не играе вече никаква роля. Той е едва ли не на последно мѐсто. Въ замѐна на това дойдоха плодовете, зеленчуците, маслодайните и индустриални растения, както и млѐчни и животински произведения. Тая трансформация въ земедѐлското производство неминуемо води къмъ нуждата отъ усъвършенствуване както на производствените методи, така и на сѐрѐствата. За машинизирането на българското земедѐлие се откриватъ богати и плодотворни възможности. Тукъ германската машинна техника е играла и ще играе една първостепенна роля. И днесъ на Германия се пада най-голѐмъ дѐлъ отъ инвестираните до сега въ земедѐлското производство на България машини и оръдия. Трактори, вършачки, сноповръзвачки, окопвачки, плугове, брани, коси, сѐрпове, жетварни, ярмомелки, мелнични инсталации, маслобойни преси, и пр. носятъ марката предимно на Германия.

Освенъ това, германскиятъ, както и другите европейски пазари наложиха известно стандартизиране на стоките отъ земеделски произходъ. България всѐка година се явява на германския пазаръ съ все по-хубави и по-хубави типизирани производства. Това именно отново налага известно технизиране и машинизиране на земедѐлското производство.

Едно необходимо условие за правилниятъ разрастъ на дадено стопанство е неговата съобщителна мрежа. Разширяването на ж. п. съобщения, постройката на нови шосейни пѐтища, прокарване на нови телеграфни и телефонни съобщения, канализации на рѐки и уреждане на рѐчното и морско корабоплаване въ България става въ тѐсна връзка съ германската машинна индустрия. И днесъ ж. п. паркъ на България има предимно германски произходъ. Валции, багери, камено-